

РЕШЕНИЕ

№ 318

гр. Бургас , 30.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на шести юли, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова
Членове: Таня Т. Русева Маркова
Елеонора С. Кралева

при участието на секретаря Стойка Д. Вълкова
като разгледа докладваното от Елеонора С. Кралева Въззивно гражданско
дело № 20212100500943 по описа за 2021 година

Производството по делото по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от „Бургасбус“ ЕООД, ЕИК 812114464, със
седалище и адрес на управление гр.Бургас, ул.“Индустиална“ № 1, представлявано от
управителя Петко Драгнев, подадена чрез пълномощник адв.Ж.М., **против решение №**
37/29.03.2021 г., постановено по гр.д.№ 4614/2020 г. по описа на РС-Бургас.

С първоинстанционното решение „Бургасбус“ ЕООД е **ОСЪДЕНО** на основание
чл.200, ал.1 КТ да заплати на Я.З.К. от гр.***, със съдебен адрес гр.Бургас, ул.“Св.Климент
Охридски“ № 1, ет.2, сумата от **10 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от
нея неимуществени вреди – болки и страдания от счупване на пета метатарзална кост на
дясното ходило, причинени при трудова злополука, настъпила на 19.01.2020 г. на Автогара
„Запад“, гр.Бургас, при изпълнение на трудовите ѝ задължения, ведно със законната лихва,
считано от 19.01.2020 г. до окончателното плащане, като искът е **ОТХВЪРЛЕН** за разликата
до пълния предявен размер от 18 000 лв. и за законната лихва върху главницата за времето
от 09. до 18.01.2020 г.

С решението „Бургасбус“ ЕООД е **ОСЪДЕНО** да заплати на Я.З.К. сумата от **545**
лв., представляваща обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди при същата
трудова злополука, от която сума: 17.40 лв. – потребителска такса по чл.37, ал.2 ЗЗО, 312 лв.

– за закупуване на канюларен винт Ф4.5, 75 лв. – за закупуване на постоперативна обувка и 140.60 лв. – за медикаменти (инжекции) и прилагането им, ведно със законната лихва върху сумата от 17.40 лв., начиная от 19.01.2020 г. до окончателното плащане, като искът е ОТХВЪРЛЕН по отношение на мораторната лихва за периода от 09. до 18.01.2020 г.

С решението „Бургасбус“ ЕООД е ОСЪДЕНО да заплати на Я.З.К. сумата от **454.89 лв.** – платено адвокатско възнаграждение, а по сметка на РС-Бургас да заплати сумата от **500 лв.** за държавна такса и СМЕ, а Я.З.К. е осъдена да заплати на „Бургасбус“ ЕООД направените по делото разноси от 64.71 лв. за СМЕ и 431.38 лв. за платено адвокатско възнаграждение.

С въззивната жалба на „Бургасбус“ ЕООД първоинстанционното решение се обжалва **в осъдителната му част** – за присъждане на сумата от 10 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди при трудовата злополука, ведно със законната лихва, **както и в частта за разноските**, с която дружеството е осъдено да заплати на ищцата разноси в размер на 454.89 лв., а по сметка на БРС – 500 лв. за държавна такса и СМЕ. Въззивникът изразява недоволство от решението, като счита, че в обжалваната му част същото е неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Изложени са съображения за прекомерно завишен размер на присъденото обезщетение по чл.52 ЗЗД, като се счита, че същото не е определено според степента и характера на увреждането, срокът и интензитетът на понесените болки и страдания, липсата на трайни последици от трудовата злополука и липсата на неудобства за ищцата занапред. В тази връзка се сочи, че съдът се е позовал само на показанията на водения от ищцата свидетел, без да вземе предвид показанията на водените от ответника свидетели и без да е обсъдил всички допуснати доказателства, установяващи продължителността на претърпените болки и страдания, като не е отчел и факта на връщане на ищцата на работа. Не е взета предвид и приетата по делото съдебномедицинска експертиза, съгласно която, ако ищцата не е стъпила накриво, не би се получила травмата. Не са обсъдени от районния съд и представените от дружеството писмени доказателства, съгласно които са изпълнени изискванията за безопасност на труда и именно липсата на дължимото внимание при работа от страна на ищцата е довело до настъпване на трудовата злополука, като в случая тя е проявила небрежност. В тази връзка се оспорва като неправилен извода на съда за липса на съпричиняване на вредите от страна на ищцата и за отхвърляне на възражението по чл.201, ал.2 КТ, за което са изложени подробни съображения. Соочи се също, че съдът неправилно не е приложил и разпоредбата а чл.200, ал.3 КТ, като не е намалил размера на дължимото обезщетение на ищцата с полученото от нея обезщетение по общественото осигуряване в размер на 1965.78 лв., съобразно представеното удостоверение от НОИ. Предвид горното, въззивникът счита, че размерът на присъденото обезщетение за неимуществени вреди е необосновано завишен, тъй като увреждането на ищцата не е изключително тежко, след проведено лечение има пълно възстановяване, като неблагоприятните последици от травмата не са за цял живот и не са такива, които да обуславят определяне на обезщетение в размер на 10 000 лв., като не е

взето предвид и наличието на съпричиняване.

В заключение, моли въззивния съд да отмени решението на БРС в обжалваната част и да се определи справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди, като същото бъде намалено на основание чл.201 КТ, поради съпричиняване и на основание чл.200, ал.3 КТ със сумата от 1965.78 лв., изплатени на ищцата от НОИ, като съответно бъде разпределена и отговорността за разноските по делото. Не се правят доказателствени искания. Претендират се направените разноски пред двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е **постъпил писмен отговор от въззиваемата Я.З.К.**, подаден чрез пълномощника адв.Р.Д., в който са изложени подробни съображения за неоснователност на въззивната жалба. Оспорва се възражението на въззивника за наличие на съпричиняване от страна на ищцата, тъй като по делото не е установена груба небрежност от работника по време на трудовата злополука. Оспорва се и възражението във въззивната жалба за приспадане на сума по чл.200, ал.3 КТ, тъй като при определяне на обезщетението за неимуществени вреди е ирелевантно обстоятелството дали ищецът е получавал обезщетение от общественото осигуряване, защото те обезщетяват загубен доход, но не репарират причинени неимуществени вреди. Счита се за неоснователно възражението на въззивника за прекомерност на присъденото обезщетение, за което също са изложени съображения. Моли въззивния съд да потвърди първоинстанционното решение в обжалваната му част като правилно и законосъобразно. Не се правят доказателствени искания. Претендират се направените разноски във въззивната инстанция.

Воззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл.259, ал.1 ГПК и от легитимирано лице, поради което съдът я намира за допустима.

Бургаският окръжен съд, като взе предвид становищата на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, приема за установено следното:

Производството пред РС-Бургас е образувано по исковата молба на Я.З.К. против „Бургасбус“ ЕООД, за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от 18000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди – физически и психически болки, страдания и неудобства, причинени вследствие на трудова злополука на 19.01.2020 г., ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателното плащане, и сумата от 545 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди в резултат на същата трудова злополука, представляващи стойността на заплатена потребителска такса и разходи за лечение.

В исковата молба са изложени твърдения, че ищцата е работила в ответното предприятие на длъжност “чистач производствени помещения” по силата на трудов договор № 6/09.01.2020 г., сключен като срочен договор – до 13.07.2020г., като трудовото ѝ правоотношение е прекратено със Заповед № 137/15.07.2020 г. на управителя на

дружеството, поради изтичане на срока за изпитване. Твърди се, че на 19.01.2020 г. ищцата изпълнявала трудовите си задължения на Автогара „Запад“, гр.Бургас, като при слизането от автобуса, който е почиствала, е стъпила накриво, паднала на земята и получила счупване на метатарзална кост на десния крак. Непосредствено след злополуката ищцата била откарана със специализиран медицински автомобил в “УМБАЛ – Бургас“ АД, където е била приета за лечение и на 20.01.2020 г. е била оперирана, като в крака ѝ е бил поставен канюларен винт Ф4,5, а след операцията е била изписана на 23.01.2020 г. В тази връзка, с Разпореждане № 5104-02-9/03.02.2020 г. на ТП на НОИ – гр.Бургас претърпяната злополука е била приета за трудова по смисъла на чл.55, ал.1 КСО. Твърди се, че в резултат на трудовата злополука ищцата е претърпяла и продължава да търпи физически болки и душевни страдания; временната ѝ нетрудоспособност е била повече от 5 месеца; получила е посттравматичен синдром, изразяващ се в настъпили неврози; накуцва с десния крак; изпитва затруднения при придвижване пеш и при извършване на по-интензивни движения, въпреки че ползва ортопедични обувки, като изпитва затруднение и при отглеждане на детето си. Предвид това, претендира за осъждане на ответника-работодател да ѝ заплати обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 18000 лв., ведно със законната лихва, считано от увреждането до окончателното плащане, както и обезщетение за имуществени вреди в общ размер от 545 лв., представляващи заплатена от нея потребителска такса по чл.37, ал.2 от ЗЗО от 17.40 лв. и разходи за закупуване на канюларен винт Ф4,5 от 312 лв., за закупуване на постоперативна обувка от 75 лв. и 140.60 лв. за закупуване на медикаменти /инжекции/ и прилагането им.

В депозирания в срока по чл.131 ГПК писмен отговор ответникът е оспорил исковите претенции като неоснователни. Твърди се, че сумите за имуществените вреди не са били изплатени на ищцата, тъй като тя не е представила в дружеството доказателства за направени разходи съгласно действащия КТД. По отношение на иска за обезщетяване на неимуществените вреди се твърди, че на ищцата е проведен инструктаж във връзка с безопасността на труда на 13.01.2020 г., а трудовата злополука е настъпила поради допуснато от нейна страна невнимание – под формата на груба небрежност. В тази връзка е направено възражение за съпричиняване на вредите по чл.201, ал.2 КТ и се иска намаляване на претендираното обезщетение, включително и след приспадане на получено обезщетение от общественото осигуряване на основание чл.200, ал.3 КТ.

Страните са ангажирали по делото писмени и гласни доказателства, както и съдебномедицинска експертиза, за установяване на твърденията и възраженията си.

След анализ на събраните доказателства, с първоинстанционното решение БРС е приел, че предявеният иск по чл.200 КТ е доказан по основание, като е прието за безспорно установено, че на 19.01.2020 г. ищцата е претърпяла трудова злополука по смисъла на чл.55, ал.1 КСО, вследствие на която са ѝ причинени неимуществени вреди – претърпени от болки и страдания, съответно – причинноследствената връзка между тях. Съобразно разпоредбата на чл.52 ЗЗД, съдът е определил размерът на дължимото обезщетение, като е взел предвид,

че непосредствено след настъпване на процесния инцидент ищцата е изпитала много силни болки, претърпяла е оперативна интервенция, при която ѝ е поставен канюларен винт Ф4,5, около три месеца не е могла да се придвижва сама и е изпитвала интензивни болки, а впоследствие на 18.08.2020 г. е установено наличието на синовит и тендосиновит, което е наложило прилагане на медикаменти (инжекции), като една година след инцидента функцията на крайника е възстановена, но дясното стъпало е с непълна екстензия и флексия – понякога, при натоварване с продължително ходене, стоене права и носене на обувки без ортопедични стелки се проявяват болки, което препятства ищцата да полага труд повече от пет-шест часа на ден, като същите според вещото лице по СМЕ постепенно ще отшумяват. Предвид това, районният съд е приел, че справедливото обезщетение за претърпените от ищцата физически и психически дискомфорт (болки и страдания) като продължителност и интензитет, е в размер на 10 000 лв. В тази връзка, съдът е преценил за неоснователно възражението на ответника за съпричиняване и намаляване размера на обезщетението по чл.201, ал.2 КТ, като е приел, че същият не е ангажирал надлежни доказателства ищцата да е проявила груба небрежност при настъпване на трудовата злополука, тъй като се касае за неволно стъпване накриво при слизане от автобуса, който тя е почиствала. За неоснователно е счетено и възражението на ответника по чл.200, ал.3 КТ за приспадане на сумата от 1965.78 лв., представляваща изплатени на ищцата от НОИ обезщетения за временна неработоспособност, като е прието, че претенцията касае обезщетение за претърпени неимуществени вреди, а не за имуществени такива – пропуснати ползи в размер на неполучени трудови възнаграждения. По тези мотиви, БРС е уважил иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди до размера на 10 000 лв., ведно със законната лихва от датата на увреждането, а за разликата до претендираното обезщетение от 18 000 лв. е отхвърлил претенцията като неоснователна.

По отношение на претенцията за обезщетение за имуществени вреди съдът е приел, че ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата направените от нея разходи, свързани с лечението на травмата, както следва: 17.40 лв. – потребителска такса по чл.37, ал.2 ЗЗО, 312 лв. – за закупуване на канюларен винт Ф4,5, 75 лв. – за закупуване на постоперативна обувка и 140.60 лв. – за медикаменти (инжекции) и прилагането им, общо 545 лв. Прието е, че ответникът е признал искове за имуществените вреди, но според него не е дал повод за завеждането им, тъй като ищцата не му е представила в дружеството разходооправдателни документи, съобразно изискванията на действащия КТД, поради което не дължал разноски по тях. В тази връзка, съдът е счел за неоснователно възражението на ответника по чл.78, ал.2 ГПК, тъй като до момента на приключване на съдебното дирене той не е заплатил на ищцата дължимите суми, въпреки че вече е разполагал с копия от съответните фактури и касови бонове.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, т.е. правилността на първоинстанционното решение се проверява само в рамките на наведените оплаквания от жалбоподателя. При тази

служебна проверка, Бургаският окръжен съд намира обжалваното решение за валиден и допустим съдебен акт, липсват нарушения на императивни материалноправни норми.

След самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази приложимите разпоредбите на закона, БОС намира въззивната жалба за неоснователна, като изцяло споделя решаващите правни изводи на районния съд и счита, че решението му следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Въззивният съд намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквато е изложена в обжалваното решение и по нея не е налице спор между страните. Районният съд е съобразил и анализирал всички относими и допустими доказателства, въз основа на които е достигнал до правилни изводи относно това какви релевантни за спора факти и обстоятелства се установяват с тях. Във въззивното производство не са ангажирани доказателства, които да променят приетата и изяснена от първата инстанция фактическа обстановка, поради което, настоящият съд я възприема изцяло и препраща към нея на основание чл.272 ГПК, като не е необходимо отново да се възпроизвеждат събраните по делото доказателства и от настоящия съд. Въззивната инстанция напълно споделя и решаващите мотиви и изводи на БРС за основателност на предявения иск за обезщетяване на претърпените неимуществени вреди вследствие на трудовата злополука, поради което препраща към мотивите на решение на основание чл.272 ГПК и по този начин същите стават част и от настоящото въззивно решение.

По изложените във въззивната жалба оплаквания и в допълнение към съображенията на районния съд, следва да се отбележи следното:

Предмет на въззивна проверка е първоинстанционното решение единствено в частта му за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в резултат на трудова злополука в размер на 10 000 лв. В останалата част, относно присъждането на обезщетение за имуществени вреди, решението не е обжалвано от страните и е влязло в законна сила.

Между страните не се спори относно наличието на претърпяна на 19.01.2020 г. трудова злополука от ищцата К. по смисъла на чл.55, ал.1 КСО, установена по съответния административен ред с влязъл в сила административен акт на НОИ по чл.60, ал.1 КСО. Не се спори също, че вследствие на трудовата злополука ищцата е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от получените травматични увреждания.

Спорът по делото, пренесен и във въззивната инстанция, е относно размера на обезщетението за неимуществени вреди. В тази връзка, въззивникът твърди, че присъденото обезщетение е в прекомерен размер, като поддържа и направените в първата инстанция възражения за намаляване на размера по чл.201, ал.2 КТ и за приспадане на обезщетенията по НОИ на основание чл.200, ал.3 КТ.

Съгласно разпоредбата на чл.52 ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. По въпроса за критериите при оценката на съда е

формирана съдебна практика, обобщена с т. II от ППВС № 4/23.12.1968 г., според която понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Тези указания се прилагат последователно и са доразвити в решения на ВКС – Решение № 414/21.11.2012 г. по гр.д.№ 1543/2011 г., IV г.о., Решение № 69/18.03.2014 г. по гр.д.№ 4686/2013 г., IV г.о., Решение № 151/12.11.2013 г. по т.д. № 486/2012 г., II т.о. и др., в които се приема, че размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди трябва да е съобразен с обществения критерий за справедливост. Неимуществените вреди нямат парична оценка, поради което обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение от съда. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл, справедливостта по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни признаци – характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет на болките и страданията. Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие, съобразно естеството и интензитета на претърпените телесни болки и душевни страдания. В цитираната съдебна практика се приема още, че при определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди се преценяват вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания, продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането е трайно – медицинската прогноза за неговото развитие.

Във връзка с горното, въззивният съд намира, че първоинстанционният съд при определянето на дължимото по чл.52 ЗЗД обезщетение е взел предвид продължителността и степента на интензитета на претърпените телесни болки и душевни страдания, като е изследвал въпроса от фактическа страна при анализа на приетата по делото съдебномедицинска експертиза, представената медицинска документация и събраните гласни доказателства. От експертизата и представените писмени доказателства е установено, че вследствие на злополуката ищцата е получила счупване на пета метатарзална кост на дясното ходило (фрактура на Джоунс – появява се в областта на средната част на стъпалото, горната част на костта, към глезена от основата на малкия пръст). На 20.01.2020 г. ищцата е оперирана, като ѝ е била поставена МО – канюларен винт Ф4,5, изписана е на 23.01.2020 г., като имобилизацията е за 45 дни и постепенното натоварване при такъв вид фрактура е след два месеца, а оздравителният процес може да продължи три до четири месеца. На 18.08.2020г. е установен синовит и тендосиновит. Според вещото лице, счупването е свързано с продължителни болки и страдания, както и неудобства при придвижване, обичайни за подобни травми, като към момента функцията на крайника е възстановена, но дясното стъпало е с непълна екстензия и флексия – понякога при

натоварване с продължително ходене, при продължително стоене права, при носене на обувки без ортопедични стелки се проявяват болки в ставата и стъпалото.

По делото е установено също, че на ищцата са издавани болнични листове за времето от злополуката до 21.06.2020 г., след което тя се е върнала на работа, а трудовото й правоотношение е прекратено на 15.07.2020 г., поради изтичане срока на изпитване. В тази връзка от събраните гласни доказателства се установява, че след като ищцата е паднала от автобуса, тя е изпитвала много силна болка, лицето ѝ се свивало от болка, като се върнала на работа след доста време, след месеци (св.П.). В същия смисъл са и показанията на св.И., от които се установява, че ищцата е имала силни болки от травмата на десния крак за период от около три месеца, не е можела да стъпва и да ходи сама, като се придвижвала само с лек автомобил, а след като се оправила започнала работа през м.октомври 2020 г. в обект на "Макдоналдс" в МОЛ "Плаза", гр.Бургас, но не можела да работи повече от пет-шест часа на ден, тъй като трябвало да стои права, а от това започвал да я боли крака и затова получавала по-ниска заплата. А в показанията си св.Ж. е заявила, че ищцата е била в болнични пет месеца, след което се върнала на работа за кратко време, била оздравяла и започнала нормално да работи с ведро настроение, като свидетелката не е забелязала К. да куца, тя работела както преди и не се е оплаквала нещо да я боли.

С оглед на така събраните доказателства за претърпените от ищцата болки, страдания и негативни психически преживявания в резултат на увреждането, при отчитане на възрастта на последната, продължителността и интензитета на болките и страданията, социално-битовите неудобства и емоционален дискомфорт, настоящия съдебен състав счита, че съобразно критерия за справедливост по чл.52 ЗЗД ищцата е претърпяла неимуществени вреди в размер на 10 000 лв. В тази връзка, настоящият състав счита, че определеното от първоинстанционния съд обезщетение за претърпени неимуществени вреди е правилно и отговаря на критериите за справедливост, формирани съгласно трайната съдебна практика, като възраженията на въззивника в този смисъл са неоснователни.

От страна на ответника е направено възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата в хипотезата на допусната от нея груба небрежност, в резултат на която е настъпило процесната злопулка. Въззивният съд намира това възражение за неоснователно, като напълно споделя формираните в тази връзка изводи на БРС. Съгласно разпоредбата на чл.201, ал.2 КТ, отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злопулка, като е проявил груба небрежност. В тази връзка, в съдебната практиката на ВКС – Решение № 79/27.02.2012 г. по гр.д.№ 673/2011 г., IV г.о., Решение № 291/11.07.2012 г. по гр.д.№ 951/2011 г., IV г.о., Решение № 25/16.02.2016 г. по гр.д.№ 3233/2015 г., III г.о., Решение № 252/30.09.2016 г. по гр.д.№ 1364/2016 г., IV г.о. и др.) се приема, че грубата небрежност не се отличава по форма (според субективното отношение към увреждането), а по степен, тъй като грубата небрежност представлява неполагане на грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност, при подобни условия. Когато при трудовата злопулка има съпричиняване при

допусната груба небрежност – липса на елементарно старание, внимание и пренебрегване на основни технологични правила за работа и безопасност, отговорността на работодателя трябва да се намали в съответната степен. Последната се определя от обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука, с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства, които представляват и критериите за намаляване на обезщетението.

При направено възражение за съпричиняване от страна на работника, работодателят следва да докаже, че трудовата злополука е настъпила и поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата, т.е. при условията на пълно и главно доказване работодателят следва да установи не само, че работникът е допуснал нарушение на правилата на безопасност на труда, но че е извършвал работата при липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност (в т.см. – Решение № 60/05.03.2014 г. по гр.д.№ 5074/2013 на ВКС, IV г.о. и др.). По реда на чл.201, ал.2 КТ отговорността на работодателя може да бъде намалена само в изключителни случаи – когато пострадалият е допринесъл за трудовата злополука като е допуснал груба небрежност, но вината на пострадалия не може да се предполага, като доказателствената тежест за наличието на предпоставките по чл.201, ал.2 КТ е на работодателя и изводът за наличие на груба небрежност не може да се основава на предположение. В тази връзка, в Решение № 94/29.05.2019 г. по гр.д.№ 2649/2018 г. на ВКС е прието, че изводът за наличие на съпричиняване от страна на пострадалия работник следва да се основава на доказани по безсъмнен начин факти, установяващи, че работникът не е проявил елементарно старание и внимание, че е пренебрегнал основни технологични правила и правила за безопасност, че не е положил грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка. Прието е също, че изводът за съпричиняване от страна на работника не може да почива на предположения, нито може да се обоснове само с допуснати от него нарушения на правилата за безопасност – работникът е допуснал груба небрежност само в случаите, когато поведението му съставлява тежко нарушаване на задължението да положи дължимата грижа при изпълнение на работата. При липса на доказателства за осъществени от ищцата конкретни действия в разрез с изискванията за безопасност при извършване на хигиенно-санитарната дейност, категоричен извод за допусната груба небрежност не може да се направи, и възражението за съпричиняване поради проявена от работника груба небрежност остава недоказано (Решение № 62/24.02.2015 г. по гр.д.№ 2798/2014 г. на ВКС, IV г.о.).

В случая, в представения протокол за трудова злополука липсват констатирани нарушения на нормативни правила, като е установен следният механизъм на злополуката – при почистване на вътрешната част на автобуса, докато е в престой, слизайки от автобуса, К. стъпва на криво, загубва равновесие и пада на земята. Настоящият съд намира, че при този механизъм не може да се направи извод, че ищцата е допуснала груба небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 КТ, тъй като проявеното от нея невнимание при слизането от автобуса – стъпването на криво и в резултат загубата на равновесие, може да се квалифицира като обикновена небрежност, която обаче не е основание за намаляване

размера на обезщетението за претърпените вреди. Вярно е, че работодателят е извършил първоначален инструктаж на ищцата при постъпването ѝ на работа, но не се твърди, нито са представени доказателства да са въведени някакви специални изисквания и задължения по отношението на дейността по почистване на автобусите и слизането от тях. Отделно от това, по никакъв начин не става ясно кои свои задължения и кои правила е нарушила ищцата, доколкото в случая действително се касае за неволно стъпване на криво при слизането ѝ от автобуса. В този смисъл, настоящия състав намира, че при установената по делото фактическа обстановка не може да се приеме, че ищцата е проявила груба небрежност при слизането от автобуса след почистването му, чрез допускане на такова тежко нарушение на правилата по извършваната дейност, с което да е съпричинила вредоносното събитие. Предвид горното, твърдението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата, поради допусната от нея груба небрежност, е недоказано, както правилно е приел и районния съд, като възраженията във въззивната жалба са неоснователни.

С оглед изложените съображения, въззивният съд намира за правилен извода на БРС, че по делото не е доказано съпричиняването на трудовата злополука, поради допусната от работника груба небрежност и при наличие на предпоставките по [чл. 200, ал. 1 КТ](#) работодателят следва да заплати обезщетение на ищеца за причинените му неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., определен съобразно критериите по чл.52 ЗЗД.

Неоснователни са и възраженията на въззивника, че районният съд неправилно е определил размера на обезщетението, като от него не е приспаднал на основание чл.200, ал.3 КТ полученото от ищцата обезщетение по НОИ в размер на 1965.78 лв. По въпроса дали при присъждане на обезщетение за неимуществени вреди по чл.200 КТ се приспада полученото обезщетение за временна нетрудоспособност на основание чл.200, ал.3 КТ, е налице практика на ВКС – Решение № 54/23.04.2019 г. по гр.д.№ 3649/2018 г. на III г.о., в което е прието следното – „Хипотезата, която предвижда приспадане на обезщетението от общественото осигуряване е конкретизация на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване. Един от случаите на неоснователно обогатяване е когато се плаща два пъти за едно и също нещо, респективно два пъти се задоволява един и същи интерес. В случая доколкото конкретната норма не допуска неоснователно обогатяване, то тя не допуска два пъти да се обезщетяват едни и същи вреди- веднъж от работодателя и втори път от общественото осигуряване. Когато обезщетението от общественото осигуряване компенсира загубата на трудовото възнаграждение, то следва да се приспадне от присъденото обезщетение за пропуснати ползи, причинени от трудовата злополука и изразяващи се в неполучено трудово възнаграждение. Само в този случай неприспадането на сумата би довело до двойно плащане и съответно до неоснователно обогатяване. Обезщетението за неимуществени вреди компенсира причинените болки и страдания чрез предоставяне на други блага. Това обезщетение, съответно неимуществените вреди няма връзка с обезщетението по общественото осигуряване, което компенсира загубата на трудовото възнаграждение, представляваща имуществена вреда от вида на пропусната полза. Поради

това получаването на двете обезщетения – за неимуществени вреди по чл.200 КТ и обезщетението от общественото осигуряване, компенсиращо загубата на трудовото възнаграждение, не е двойно плащане и не води до неоснователно обогатяване, а напротив до пълно и справедливо обезщетение на причинените видове вреди“.

С оглед разрешенята в цитираната съдебна практика, която се споделя от настоящия състав и предвид обстоятелството, че в случая претенцията е за обезщетяване на причинени болки и страдания от трудова злополука, БОС намира, че изплатеното на ищцата от НОИ обезщетение за временна нетрудоспособност в размер на 1965.78 лв., компенсиращо загубата на трудово възнаграждение, не следва да се приспада от размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди. Ето защо, формираните в този смисъл изводи на районния съд са правилни, а възраженията на въззивника са неоснователни.

Предвид изложените съображения, БОС намира въззивната жалба за неоснователна, а поради съвпадане изцяло на изводите на настоящата инстанция с тези на пайонния съд, постановеното от БРС решение следва да бъде потвърдено в обжалваната част като правилно и законосъобразно. В тази връзка, неоснователни са и възраженията на въззивника относно присъдените в негова тежест разноски в първоинстанционното производство, тъй като същите са съобразени с уважения размер на предявените иски.

При този изход на спора и направените от двете страни искания за разноски, съдът намира, че на въззивника такива не му се дължат, като същият следва да заплати на въззиваемата страна на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата от 800 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение за настоящото производство.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 37/29.03.2021 г., постановено по гр.д.№ 4614/2020 г. по описа на РС – Бургас, **в обжалваната част**, с която „Бургасбус“ ЕООД, ЕИК 812114464 е осъдено на основание чл.200, ал.1 КТ да заплати на Я.З.К., ЕГН *****, сумата от **10 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди – болки и страдания от счупване на пета метатарзална кост на дясното ходило, причинени при трудова злополука, настъпила на 19.01.2020 г. на Автогара „Запад“, гр.Бургас, при изпълнение на трудовите ѝ задължения, ведно със законната лихва, считано от 19.01.2020 г. до окончателното плащане, както и разноски в размер на 454.89 лв. – платено адвокатско възнаграждение, а по сметка на РС-Бургас да заплати сумата от 500 лв. за държавна такса и СМЕ.

ОСЪЖДА „Бургасбус“ ЕООД, ЕИК 812114464 е осъдено на основание чл.200, ал.1 КТ да заплати на Я.З.К., ЕГН *****, сумата от **800 лв.** – разноски за въззивното производство пред БОС за платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____